

A RÁDIO mellett

Az NDK kultúrájának hete keretében nem egy kiváló műsor hangzott el; mind megérdemelné a részletes elemzést. Mivel azonban erre nincs mód, helyette az egész hét alighanem legkiválóbb műsoráról, **Eörsi István** Bertolt Brecht című kompozíciójáról tegyünk említést.

A szerzőnek sikerült olyan formát találnia, amely ugyan nem egészen új, de rádiósított változata szinte tökéletesített válfaja a spontaneitás látszatát keltő vitának. **Eörsi** úgy osztotta ki négy szereplőre a vita szövegét, hogy egyszerre volt informatív, valóban vitatkozó, művészi élményt adó és ugyanakkor a protokolláris követelményeknek is eleget tudott tenni.

A négyféle karakterre hangszerelt kompozíció éppen az egymással vitázó, kiegyező, egymást erősítő, majd újabb ellentétbe csapó hangjai valóban zenei kompozíció benyomását keltették, amelyben az ötödik hang, maga Brecht is helyet kapott. És ez tulajdonképpen az egyetlen kritikai észrevétel is: még több idézet, vers, song szere-

pelhetett volna az összeállításban, akár olyan áron is, hogy maga a műsoridő hosszabbodhatott volna meg...

Kohut Magda, Lóte Attila, Major Tamás és Sztankay István quartettje Vadász Gyula karmesteri pálcája nyomán kitűnően hangolódott össze — de hát ez nem is csoda, hiszen maga a partitúra is kiváló volt.

A hétfői rádiószínházi bemutató során új magyar hangjáték került a hallgatóság elé: **Vészi Endre Lélek és pofon** című lélektani drámáját mutatták be Cserés Miklós rendezésében. **Vészi**, aki már szinte háziszereplőnek számít a rádiószínháznál, ezúttal is rendkívül tudatos akusztikai eszközhasználattal élve, a „hangokra” építette fel művét. Az ünnepeit, befutott színész, aki csak pozitív hős szerepeket játszik, karrierje csúcán „fellázad”, és el mer vállalni egy úgynevezett „negatív” szerepet is. A „lázas” életébe kerül, mert a csúfos bukás után szíve felmondja a szolgálatot.

Tetszetős dolog színészszereplőre építeni egy darabot — a téma most is

hatásosnak bizonyult. A színészvilágot valami átetsző fátyol rejti el a kandi közönség elől, s a fátyol fellebbentése érdeklődést kelt már önmagában is. A színész „lázasága” valójában alig több kíváncsiságnál, meggyőzőbb is lehetne annak ábrázolása, hogy miért is fordul szembe eddigi sikerés szerepeivel a hős? És nem túl szigorú az író halálos ítélete? Nem lehetne elég lecke számára a bukás „pofonja”?

Nem rossz darab a **Lélek és pofon**, érdeklődést, izgalmat tud kelteni. És van még egy olyan érenye, amely miatt élvezet volt hallgatni: **Vészi** fölényes biztonsággal kezeli a rádiós eszközöket, Cserés imponáló eleganciával rendezti az ilyen módon szinte tökéletesen rádiós művet — s a szakma e két rutinos művelőjének tréningjét látva, meggyőződhattünk arról, hogy az író következő, remélhetőleg még mélyebb és tartalmasabb darabja az ilyenfajta tréningzások következtében hamarosan meg is születik. És sokszor egy jó tréninget látni van olyan érdekes, mint egy rossz versenyt...

Hary Márta